

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. P.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 czerwca 2024 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 24 sierpnia 2022 r., sygn. akt VI Pa 10/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego
strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z 23 sierpnia 2022 r. oddalił apelację powoda T.P. od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z 4 stycznia 2022 r., który oddalił jego powództwo o przywrócenie do pracy przeciwko pozwanemu pracodawcy P. sp. z o.o. w T. wniesione po wypowiedzeniu umowy o pracę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 i pkt 1 k.p.c.

W zakresie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona gdyż wyrok Sądu Okręgowego w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania – art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. oraz przepisy prawa materialnego, tj. art. 45 § 2 k.p. poprzez nie odniesienie przez Sąd Okręgowy w ustnym uzasadnieniu wyroku do wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powoda w środку odwoławczym i tym samym nieprawidłowej kontroli apelacyjnej Sądu II instancji. Ponadto zabrakło w ustnym uzasadnieniu ogłoszonego wyroku gruntownej analizy oddalenia poszczególnych zarzutów apelacyjnych przez Sąd II instancji, a także przyczyn, dla których jedne dowody uznał za słuszne, zaś innym nie dał wiary, oddalając w konsekwencji apelację powoda jako nieuzasadnioną.

W sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), gdyż nie zostało sporządzone pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji ze względu na długotrwałe zwolnienie sędziego referendarza, co w stopniu istotnym utrudnia powodowi sporządzenie przedmiotowej skargi i odniesienie się jedynie do ustnego ogłoszenia wyroku i skróconych wywodów sędziego referendarza odnośnie wydanego orzeczenia. W związku z tym został naruszony art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, określający zasadę prawa do Sądu, zgodnie z którą „każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły Sąd”. To prawo zostało w sposób istotny naruszone, dlatego też wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy pod kątem prawa do Sądu i rzetelnego procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

W aspekcie pierwszej (wedle chronologii wniosku) podstawy przedsądu skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ocena ta wynika z zasadniczego mankamentu jakim jest brak w zgłoszonej podstawie

przedsądu, właściwego zarzutu naruszenia prawa materialnego. Otóż przedmiot sprawy (sporu) jest ściśle uregulowany w prawie materialnym. Chodzi przede wszystkim o art. 45 § 1 k.p., zgodnie z którym wypowiedzenie umowy o pracę musi być zasadne i zgodne z przepisami o wypowiedzaniu umów o pracę. Rzecz w tym, iż to właśnie ten przepis stanowił zasadniczą podstawę oddalenia powództwa. Sąd pierwszej instancji przedstawił z czego wynikała zasadność wypowiedzenia powodowi umowy o pracę przez pozwanego pracodawcę. Nie ma podstaw, bo nie wynika to ze skargi, aby przyjąć, że Sąd drugiej instancji przyjął, inną podstawę materialną oddalenia apelacji. Podkreśla się to, gdyż art. art. 45 § 1 k.p. jest podstawowym przepisem prawa materialnego decydującym o powodzeniu powództwa wnoszonego przez pracownika po wypowiedzeniu mu umowy o pracę przez pracodawcę.

Jako że skargę kasacyjną wnosi się od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, to art. 45 § 1 k.p. ma również istotne znaczenie w ocenie zarzutów podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 k.p.c.), a wcześniej zarzutów wskazanych w szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna podstawa przedsądu ma na uwadze indywidualny interes skarżącego w przyjęciu jego skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący powinien wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Bez zarzutu naruszenia art. 45 § 1 k.p. nie można tego stwierdzić z następując przyczyn.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania w uzasadnieniu podstawy przedsądu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczają do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wynika to z tego, że naruszenie przepisów postępowania ma znaczenie na etapie kasacyjnym dopiero, gdy uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Taką miarą ocenia się zarzuty procesowej podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Taka sama miara jest zatem aktualna tym bardziej w ocenie szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., znaczenie ma wszak dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej, a nie zwykła zasadność skargi (art. 398¹⁴ k.p.c. *a contrario*). Natomiast o wyniku sprawy decyduje prawo materialne, gdyż to ono określa uprawnienia i obowiązki stron. W tym przypadku chodzi o art. 45 § 1 k.p., gdyż to ten przepis

określa zasadność wypowiedzenia, czyli stanowi podstawę materialną rozstrzygnięcia. Bez zarzutu naruszenia tego przepisu zarzuty procesowe nie mają swojego punktu odniesienia, bowiem jak wskazano, zarzut procesowy ma znaczenie dopiero wtedy, gdy uchybienie miało wpływ na wynik sprawy. Tymczasem skarżący w ogóle nie zarzuca naruszenia art. 45 § 1 k.p. w zgłoszonej podstawie przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a nawet w podstawie kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Mankamentu tego nie zastępuje zarzut naruszenia art. 45 § 2 k.p., gdyż może być stosowany dopiero wtedy, gdy sąd zastosował art. 45 § 1 k.p. z korzyścią dla powoda. Tak jednak w sprawie nie było. Czyli wpierw żądanie pracownika musi być zasadne na podstawie art. 45 § 1 k.p., aby ewentualnie doszło do zastosowania art. 45 § 2 k.p.

Nie spełnia się również druga zgłoszona we wniosku podstawa przedsądu, gdyż skarżący we wniosku ani w jego uzasadnieniu nie sformułował istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedmiotem zainteresowania tej podstawy przedsądu jest problem prawny o znaczeniu uniwersalnym, istotnym dla systemu lub gałęzi prawa, rzeczywiście istniejący i dotychczas nie rozpoznany, opracowany na podstawie analizy prawa, a nawet doktryny, po której to wpierw sam zainteresowany może stwierdzić, iż takiej rangi problem prawny występuje i dlatego powinien rozpoznać go Sąd Najwyższy. Brak jest tego we wniosku. Wniosek niezasadnie redukuje pierwszą podstawę przedsądu do sytuacji procesowej w konkretnej sprawie, co może składać się na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jednak nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., zważając na wynik sprawy, dotychczasowe obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej oraz niepowodzenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[a!]

